

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer 'Atsmot Yosef

Ibn Ezra, Joseph ben Isaac

קחצי נב פסוי, ארזע נבא

Nidpas ... poh Śalonīḳi, 361 [1600/1601]

רמואה קרפ

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11767](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11767)

ושמו הערוכה וכל דתרווייהו נרמז דאי לא חסיה
 כתיב חלא יוכל הוא לא הוה ממעטינן חלא חלא
 והא דומיא דשביעית שאחרון אחרון נתפס והוה
 ולפי מעו וכמעט דעו ג"כ לא סני דנהי הממעט
 שחר מוסורי הנחה שלא יהיו דומי לעו אבל יקני
 דומי לשביעית להכי נרמזי תרווייהו :
ואכתי
 איכא למידק כימא דמאי
 דמעטינהו קרא היינו שלא
 יהיו דומי דשביעית האחרון אחרון נתפס ולא ד
 דומי דעו דאפילו חליפי חליפי אחריו אבל
 בחליפי הראשונים לעולם דיהיו אחרים :
 ובראה דכיון דלא מצי למילף מעו כל מאי דאות
 בה טבו ולפי משער כויר דמותו דמייקו ומקיימו
 מעט דהוא לגמרי דדוקא כעו אסור בין חליפין
 ראשונים בין חליפי חליפין הא בעלמא מותר
 הכל :

תוספות

וכ כתיבי וכו' ויל מ"מ כפתוב
 שביעית וכו' אין לדקדק סיון
 דשביעית אין בו איקוה כרת איכא למימדין מיכא
 ומיכא נלא יהיו כדעו אקוה כרת שהרי השני שה
 כה ברית לשון למודים שער ג' דלענין הלכה
 קיל כמד דין מיכא ואקוה באתר וכן כל דהכי קיל
 ב כ שביעית העדות ע"ש
 כתבו ויל מדכתי' והיית חרס במהו
 וכו' דליכא למומר דאי נטרין לגופיה
 לא שמועין דחליפי חליפין מותרים דהא ידעינן
 מדכתי' כמיהו כנר מדכריהם למד חליפי חליפין
 מותרים כפך ליה מדכתוב כמיהו :

עור

דהא כפ"ר שמעאל כפך ליה
 מדכתיב הוא ולא חליפי חליפין
 וכר דהתם אמרינן דמד מותרים ה' דשני כתובים
 הבאים כאחד אין מלמדים ולדידי ע"כ נרין לתת
 טעם היכי הווי כתובים כמו שהקט התוספות
 ונריבם חנו לתרן מהך יתורא שתירגו התירבות
 ולרידי מ תרה כמיהו ומייטורא דהוא שמישין ק
 תרווייהו שמעון דשני כתובים הבאים כאחד אין
 מלמדים ושמעון דחליפי חליפין מותרים ולהכי
 נרמזי תרווייהו :
 והתוספות דנקטו כמלתיהו
 יתורא דכמיהו קמכו אי יתורא דהוא כלל ואתא כפ"ר
 שמעאל :

עור

דהתוספות הקטו בתחילת דבריהם
 בין למד חליפי חליפין אחריו בגין
 למד מותרים ולפי תירוגם נראה דלא תירנו חלא
 למד מותרו ותירוג ליה מנחתיהו בתוספי הראש
 דמייטורא דכמיהו ודעינן דהווי כתובים כיון
 דמיהוית חרס משמע אפילו חליפי חליפין אחריו
 וכמיהו לא אינטרין למסתב לחליפי ראשונים הלכך
 סתא למי דעו ושביעית הווי כפ"ר

עור יש להקשות לפי חירוף החושפות
 מאי פרוך בגמרא חלא למד מלמדים
 מאי איבא למעמה כיון דאינטרין מעוטא דכמיהו
 לשוויינהו לעו ושביעית כפ"ר ע"כ אתא למומר
 דלא מילף מייקו דלאו לא למאי טרה דחמנא
 וכתבי לישושי להכך ככתובים הכאים כא וכדוהק
 נראה דלא גרע הך יתורא מוכ כתובים דעלמא
 דכ"ל דמלמדים ומחד מלמד הוה כני לן וע"כ
 המלמד השני בכתבי רחמנא ככדי וכדאמרנו בעלמ'
 טרח וכתב לה קרא וה"ה כמו כהך יתורא דאמר
 דטבח רחמנא וכתבי ולע :

סליק פרק האיש מקדש

פרק האומר

הך נז עמוד ב

האומר

וכו' בת וסדאל לכה תאכל
 כתרומו וכו' ולא קתני כת פהן
 לישראל לא תאכל משום דממילא שמעת מיכא
 אבל בסופא אינטרין לא שמועין דכת כהן לישראל
 לא תאכל דלא ניז דלא הוה קדושין ותאכל כתרומ'
 בית אביה :

תוספות

האו' וכו' ואל' מה חידוש יש
 כאן וכו' כינתם זל משום
 דהתנא לא נחית לא שמוע' הין דמאי לחודי דא"כ
 הוה ליה למתני בספרא שא תרתי קאמר הין רמאו
 דזה גלמא כרמו מדקתני הלך וכו' ועוד דין
 הקדושין דקתני מקודשת לשני וכזה הוא דקמקפו
 התוספת פשיטא ומ"ש התוספות וכתוך כך אמר
 לה הרי את מקודשת וכו' פי' ואמר לי וכן כתוב
 במקפת ספראות וכדכרי הראש זל :

גמרא

ותנא דידן הלך נמי וכו' ותימה
 דהא כמתניתין פ' האיש מקדש
 באו לשלוחו באוקדש לי אשה פלו קתני הלך וכו'
 ולא הוי הלך בדמאות : ונראה דהתם הווי באו
 לשלוחו דהתם שייך למומר הלך בשליחתו הש"ס
 סכא לא הווי חלא באו לחבירו דלא עשאו שליח
 הלכך לא הוה ליה למומר הלך חלא וקדשה דלא
 שייך למומר הלך בשליח תו כיון דלא עשאו שליח
 הלכך הלך דקתני הלך כרמאות הוא דקאמר :
 אי דהתם שייך לומר הלך לפי שש בענין השליחות
 שינוי מקומו וכו' שייך הלך או לשליחותו או לשקת
 את השליחות :

אבל

שליחו כרמא אימא מראה מקום
 קום לו : וקשה דהא אמרו בהאיש

מקדש דהיה מתנ"י מתנ"י בכו גיטין כפ"ג ועבד
 גרובות וכוין סכן היכי שייך למי דכטלוהו דטרח
 הימא מראה מקום הוא לוקמ' לן ובעין סכן היכי
 קאמר טלוהו הוא דקור רעמי דמכא דעתי וכו'
 דהא אין הענין תלוי בזה לא במניאות אחד הוא
 דכהאי אחרת רמזו לי וכו' וקראה דכיון דהיכא
 דמראה מקום כגון שאמר ליה הרי היא במקום פ'
 אין לפקתק איכ באכירו דלא סמך דעתיה שימור
 מראה מקום היא לזכאלי אחר לו כפירוש הרי
 היא קמ' לן דלא חללא באמר טעמא דכהאי אחרת
 מנפיש לן וכו' :

מקדש דהיה מתנ"י מתנ"י בכו גיטין כפ"ג ועבד
 גרובות וכוין סכן היכי שייך למי דכטלוהו דטרח
 הימא מראה מקום הוא לוקמ' לן ובעין סכן היכי
 קאמר טלוהו הוא דקור רעמי דמכא דעתי וכו'
 דהא אין הענין תלוי בזה לא במניאות אחד הוא
 דכהאי אחרת רמזו לי וכו' וקראה דכיון דהיכא
 דמראה מקום כגון שאמר ליה הרי היא במקום פ'
 אין לפקתק איכ באכירו דלא סמך דעתיה שימור
 מראה מקום היא לזכאלי אחר לו כפירוש הרי
 היא קמ' לן דלא חללא באמר טעמא דכהאי אחרת
 מנפיש לן וכו' :

דף נט רבין
 חסידא וכו' והתניא
 מה שעשה עשוי וכו'
 זכאן לא פרוך מעני המהפך כחורה בדפדוף
 להני ולקמן לא פרוך ממתי' דנהג בו מנהג
 רמאות :

דף נט רבין
 חסידא וכו' והתניא
 מה שעשה עשוי וכו'
 זכאן לא פרוך מעני המהפך כחורה בדפדוף
 להני ולקמן לא פרוך ממתי' דנהג בו מנהג
 רמאות :

וגסתפקתי
 בדכרין ר' זל ומכאן נראה
 למחרת שאסור למלמד
 להשכיר עצמו וכו' שיש לו מלמד אחר לכיתו
 וכו' ונראה שברוך שיהיה המלמד בכיתו ולמאן
 לרוך שיהיה בכיתו כיון דאמרין דכל דטרח כה
 הראשון מהכי אף על גב דערין לא הקנה אותה
 בקנין א"כ אפי' שהמלמד עדין לא ישיב בכיתו כל
 דטרח ופסק עינו הדמים מהלני ושוב אין צריך ויתר
 ואי קאמר אסור לעבובא לו שמעכבין אותו לגמרי
 שלא יעשה מלכד סגן רשע א"כ היכי קאמ' ומכאן
 נראה לרי' שאסור למלמד וכו' דהא אינו כמעט מכאן
 דמכאן לא כלמוד לא דקרא רשע ואולי למד דכיון
 דכמהפך לחודיה נקרא רשע כשישב בביתו וקעני
 דהו' אסור לגמרי עור למד חי' וכתב זל אכל
 אס שחר כעל הבית מלמד אחר יכול ב"ה אחר
 לשכרו כפי הנראה דין זה ק' רכיון שהבעל הבית
 קראשון שכרו א"כ למה יכול ב"ה אחר לשכרו ודכפי
 הנרא מדכרין שהבעל הבית הראשון שברו לגמרי
 ונראה דאמרין כשפסק עמו דמים ולא גמר עדין
 שכירותו שעדין לא הול' וכו' בכיתו ולא עשו תחילת
 קנין זה כל הברח גדול בדכרין וכלמוד מדכרין
 דדוקא ככה הוא דיכול לו כמדומה לו שזה ילמוד
 יפה אכל במלמד אינו יכול לומר זה התלמיד הוא
 הגון יותר וכו' ומקבל יותר : והרונה להרחיק
 עוד דעתו בדברים אלו ועיין בדכרין העור ח"מ ס"ו
 רל' ובמה שכתתי עליו ע"ש :

דלענין
 הדין כל דלא שייך דין עני ה
 המהפך בטרד לא במהפ' ממש
 מחור אחרת וכמו רב גדל אכל כמו שהוא בכיתו
 ועשה שליח לקדש לא שייך זה כלל ולהכי פרוך
 מרמזו דלא שייך בו אלא רמאי :

תוספות
 עני המהפך וכן מהא התניא
 בשנים אחרים וכו' ויש לדק'
 דלעולם דהוא שלו אכל רמאי מיהא אוקרי ונראה
 שכעבור זה כתבו עוד התוספות ממי שלקט מקנת
 דאה דקתני מעבורו אותו הימנה לכתחי מטעם
 דלא מקרי רמאי :

תוספות
 עני המהפך וכן מהא התניא
 בשנים אחרים וכו' ויש לדק'
 דלעולם דהוא שלו אכל רמאי מיהא אוקרי ונראה
 שכעבור זה כתבו עוד התוספות ממי שלקט מקנת
 דאה דקתני מעבורו אותו הימנה לכתחי מטעם
 דלא מקרי רמאי :

וראיתו
 בתשובה להרב המובהק
 כפי הרר הדן נחמיתא גפ'
 כתעורר בזה נושא המעון תשובתו בתשובת הרב
 מוסר ש' זל' ויע' :

עור
 כתבו ומסוק כפ' לא יחפור וכו' וק'
 דהא התם יבגו טעמא שאני דניס
 דיהבו כירא : ונראה דכל כפי רי' דעדין לא
 פכבס במזודתו של זה אלא שזה עתיד שיל' דכו
 וטרקא שפ' שייך המזודה אינה כ' ומשו' ה דמי
 להי' דהפקר דאמר' דלא מקרי רשע אפי' טהר
 בה הכאשון ומשו' ה מקשו מהתם והא דיהיב טעמ'
 התם דשאני דגוס היהיב קירא וכו' לא מהכי הך
 טעמא אלא לחלק בין הי' דגוס למלתא דרב
 הונא דבר מכוואה אכה מכוואה מזי מעכב וכו'
 ולגבי הך מלתא קאמר שאני דגוס אכל לא מהכי
 שהו' טעמא לחלק הפא ומתרניס התוספות דיט'
 לחלק דהתם הי' נרד לאומותו אכל רש' מחלק
 שהת' הו' דג' מת וכו' וה' כ' כ' ל' ומש' פכבס פרטיות
 ואפי' כתב רש' דיכול לומר לך במקום אחר משום
 דאי לא היה אסור לזה שימא' בספק במקום אחר

פיסקא
 וכן האומר וכו' לא בא אפי'
 וקדשה בתוך ל' יום מהו לכאור'
 נראה כי שאלה זאת היא שאלה נעלה דע"ס אית'
 לן למי דאס' לא בא אחר וקדשה בתוך ל' שאמר דעת'
 לראשון לאחד ל' יום דא' לכ' למא' קתמא לקס'
 כלשבו כא' אחר וקדשה בתוך ל' ליטמעי' אפי' לוכא
 וקדשה

פיסקא
 וכן האומר וכו' לא בא אפי'
 וקדשה בתוך ל' יום מהו לכאור'
 נראה כי שאלה זאת היא שאלה נעלה דע"ס אית'
 לן למי דאס' לא בא אחר וקדשה בתוך ל' שאמר דעת'
 לראשון לאחד ל' יום דא' לכ' למא' קתמא לקס'
 כלשבו כא' אחר וקדשה בתוך ל' ליטמעי' אפי' לוכא
 וקדשה

ל' יום מהו לכאור'
 נראה כי שאלה זאת היא שאלה נעלה דע"ס אית'
 לן למי דאס' לא בא אחר וקדשה בתוך ל' שאמר דעת'
 לראשון לאחד ל' יום דא' לכ' למא' קתמא לקס'
 כלשבו כא' אחר וקדשה בתוך ל' ליטמעי' אפי' לוכא
 וקדשה

ל' יום מהו לכאור'
 נראה כי שאלה זאת היא שאלה נעלה דע"ס אית'
 לן למי דאס' לא בא אחר וקדשה בתוך ל' שאמר דעת'
 לראשון לאחד ל' יום דא' לכ' למא' קתמא לקס'
 כלשבו כא' אחר וקדשה בתוך ל' ליטמעי' אפי' לוכא
 וקדשה

נראה כי שאלה זאת היא שאלה נעלה דע"ס אית'
 לן למי דאס' לא בא אחר וקדשה בתוך ל' שאמר דעת'
 לראשון לאחד ל' יום דא' לכ' למא' קתמא לקס'
 כלשבו כא' אחר וקדשה בתוך ל' ליטמעי' אפי' לוכא
 וקדשה

נראה כי שאלה זאת היא שאלה נעלה דע"ס אית'
 לן למי דאס' לא בא אחר וקדשה בתוך ל' שאמר דעת'
 לראשון לאחד ל' יום דא' לכ' למא' קתמא לקס'
 כלשבו כא' אחר וקדשה בתוך ל' ליטמעי' אפי' לוכא
 וקדשה

ל' יום מהו לכאור'
 נראה כי שאלה זאת היא שאלה נעלה דע"ס אית'
 לן למי דאס' לא בא אחר וקדשה בתוך ל' שאמר דעת'
 לראשון לאחד ל' יום דא' לכ' למא' קתמא לקס'
 כלשבו כא' אחר וקדשה בתוך ל' ליטמעי' אפי' לוכא
 וקדשה

ל' יום מהו לכאור'
 נראה כי שאלה זאת היא שאלה נעלה דע"ס אית'
 לן למי דאס' לא בא אחר וקדשה בתוך ל' שאמר דעת'
 לראשון לאחד ל' יום דא' לכ' למא' קתמא לקס'
 כלשבו כא' אחר וקדשה בתוך ל' ליטמעי' אפי' לוכא
 וקדשה

נראה כי שאלה זאת היא שאלה נעלה דע"ס אית'
 לן למי דאס' לא בא אחר וקדשה בתוך ל' שאמר דעת'
 לראשון לאחד ל' יום דא' לכ' למא' קתמא לקס'
 כלשבו כא' אחר וקדשה בתוך ל' ליטמעי' אפי' לוכא
 וקדשה

נראה כי שאלה זאת היא שאלה נעלה דע"ס אית'
 לן למי דאס' לא בא אחר וקדשה בתוך ל' שאמר דעת'
 לראשון לאחד ל' יום דא' לכ' למא' קתמא לקס'
 כלשבו כא' אחר וקדשה בתוך ל' ליטמעי' אפי' לוכא
 וקדשה

ל' יום מהו לכאור'
 נראה כי שאלה זאת היא שאלה נעלה דע"ס אית'
 לן למי דאס' לא בא אחר וקדשה בתוך ל' שאמר דעת'
 לראשון לאחד ל' יום דא' לכ' למא' קתמא לקס'
 כלשבו כא' אחר וקדשה בתוך ל' ליטמעי' אפי' לוכא
 וקדשה

ל' יום מהו לכאור'
 נראה כי שאלה זאת היא שאלה נעלה דע"ס אית'
 לן למי דאס' לא בא אחר וקדשה בתוך ל' שאמר דעת'
 לראשון לאחד ל' יום דא' לכ' למא' קתמא לקס'
 כלשבו כא' אחר וקדשה בתוך ל' ליטמעי' אפי' לוכא
 וקדשה

וקדשה אחר ל' מקודשת לשני קדושי ראשון לא חלוונרה דאפטר דנקט מתני בתוך למימי סופא דמעכשיו ולאחר ל' דע"כ לא תתכן אלא שהאחר קדשה בתוך הל' ח"כ אפטר דכונת השגה היא אם אחר ל' הויה מקודשת כדאי או כספק וכה"ג זרין לתרץ ג"כ מאי דבעי לקמן לא בא אחר וכו' וחורה בה מהו ולא פשיט ליה מדנקט התנא בא אחר משמע דוקא בא אחר אבל חורה היא לא דע"כ כפי"א זריכא למתני בא אחר ועוד דאפטר דחורה בה תהיה מקודשת כהפך וק"ל:

דני בתורת קדושין יהיבנהו כיהלי וכו' זקך טעמי לא בגי לאומר הגבי פקדון דנהי דיהיב ליה כיהליה בתורת קדושין אבל סוף סוף כיון דאכתי לא חלו בה עד יגיע זמן ל' יום הדין בותן שתהיה בה פרוטה לכסוף דומי דפקדון דכענין דיטתייר בו ש"כ לכך הונרך בעל התלמוד לומר דלא דמי כלל לפקדון דהתם ברשות דמר קזיתאכלה:

לא בא אחר וכו' ראיתי בדברי הראש שדקדק בזה דה"ה דמני למבעי היכא דחור הוא ונתן עוד טעם כדבר וכתב ז"ל ועוד דריש לקיש הוה מודה ביה דדוקא באשה קאמר משום דנתינת מעות לידה חשוב כמעשה להאי ליטנא עב"ל ודבריו תמוהים דהך דחשוב כתינת מעות כמעשה היינו לתירונא דגמר דתריץ אהך דפריך ליה מתרומה אבל הוקשה אכתי לא הוה מחלק בזה ולא מידי ולרידיה תקשי ליה ל' לכעין אמאי לא בעי ג"כ היכא דחור הוא ושמה המקשה כולי האי הוה קשיא ליה אלא דפריך ליה קשיא אלימתא מההיא מתניתין דתרומה ואכתי קשה כיון דנתינתו לא מקרי מעשה אלא דוקא קבלתה של אשה מאי האי דפריך וזו מתניתין דהשולח גט וכו' דהתם הבעל הוא הנותן והמורכב וכבי האי גיבא אפילו ריש לקיש מוד דדיבור מקרי ואתי דיבור ומבטל דיבור: ונראה שה"ה חש זל כתב כן לפי המסקנא דתנן דפריך מההיא דהשולח גט וכו' ודעת המקס היא שמה שתירץ שאכי כתינת מעות ליד אשה דכמעשה דמי היינו פועל הכתינה שנותן הבעל המעות כידה וזהו המעשה ולהכי פריך מהשול' אבל בתר דפרי' כל כמה דלא מטא גיטא לידה וכו' לפ"ז ל' שאין נתינת הקדושי לידה חשוב מעשה אלא מעשה שהיא מתקדשת מקרי מעשה ולכך חש חור הוא פשיטא דאתי דיבור ומבטל דיבור ואין לכפך אלא בה ולרכי יוחנן ה"ה דאתי דיבור ומבטל דיבור והכריח זה הר"ש עם סברת ריש לקיש לפי המסקנא להך ליטנא ככ"ל:

ולענין

הלכה לית לן לספק יידי כהך דינא כיון דקיל כרכי יוחנן דאתי דיבור ומבטל דיבור אפילו כדירה כל שכן כדירי:

והיכא

דכא אחר וקדשה בתוך שלשים ומת הפני או גרם כאזו למחלק' הר"מכן והר"שכא הכיח הר"ן זל דכריהס בארובה ודעת הר"שכא זל דנתבטלו קדושי ראשון בראשית ואחר מהס מדאמרינן כיבמות כינר היא ממאבת וכו' ועס שכאמת הר"ן זל דחה הראיה נראה עוד שיש כזה מן הרחייה כטוב טעם ודעת דשאי התם שהקדושין הם מדרבנן דכיון שהיא קטנא אין קדושי אמה ואחיה קדושין מה שאין כן בקדשה ראשון קדושי אורייתא דאפטר שלא נתבטלו:

איתובי

ריש לקיש לרכי יוחנן וכו' כל הכלים וכו' ק ולריש לקיש מי גיח עיין בהר"טכא זל וכו' דכיון דלריש לקיש לא אתי דיבור ומבטל דיבור שיש בו מעשה אס כן נחתינן הכא דרגא ואמרינן דכיון דהתורה קראה מעשה משום הכי אינו מבטל ואף על פי שהוא מעשה גרוע אלא לרכי יוחנן דאפילו במקום שיש בו מעשה אמ' אתי דיבור ומבטל דיבור דטומאה במי היה ראוי לומר אתי דיבור ומבטל דיבור ומשני שאכי עומאה וכו' וכיון דגלי קרא הוה ליה כאילו קרא בתוב כהדיא דלהו מעשה גמור ולא יהיה מבטל ליה:

רב

זכיר מתני לה אהא וכו' וכן אהא לשלוח וכו' חטבה היא כ' יוחסין ורישא דמתניתין מי שנתן דשות לשלוחו לקדש את בתו והלך הוא וקדשה וכו' ויש לשאול למה לא קבע רב זכיר מלתיא אהך רישא דהתם:

כגון

קדש כעל הכית ותום את פרוין וכו' והא דלא משני הכי לעיל משום דנראה לו דוחק:

דף גט פיסקא

מקודש לשני וכו' קדושי שני במאי פקעי יש לדקדק אמאי לא פריך היכי קאמ' גמרי קדושי ראשון כנר' שהתחילו מתחיל' וזה אינו דהא אין הקדושין חלין עד לאחר ל' יום ונראה דלשון גמרי בכאן ר"ל שגמרי בה שבעשית אשת איש גמורה:

ובפלוגתא

וכו' לכאורה מצו' לרחווי ולומר דרב חתי אפילו כרכי ושמואל כרכנן ועס הכתינות דקאמ' בסמוך אין גט לאחר מיתה וטעמא דבבבא דקדושין לקרובא קאתי וכו' אלא דכיון תלמודא לענין ההלכה דבבבא דקדושין הלכה כרב דהו' איבורי וכבר שיק' הלכתא

פרק האומר

הלכתא כרבנן ומכין תלמודא לורב כרבנן ושמואל
בר לענין ההלכה :

רף נט ס ולטעמי

דרכי וכו'
ה"ה אם
באו א' וב' ו' וכלן אמרו מעכשיו ולאח"כ דמראשון
גריבא גט ולא מן האמנעי ולא מן השלישי וה"ל
לחביי לשמועין הך חידושא ממלתיה דרב אלח
דאשמעי מניאות דמין הראשון והאחרון גריב' גט
ולא מן האמנעי :

עולא

כה ראייתו להר"טכא זל ספרטה
בתוך ל' וכדו טעמא משום דכל חד מנייהו רווח'
שכך שיהיו קדושי של אחרים תופקים בה תוך
זמנה וכו' ומדברי הר"ן נראה דאפילו בא אחר
וקדשה לאחר ארבעים תופקים בה משום דרווח'
שכך לחבריה כל שלא חלו קדושי הראשון לגמרי
ולא ראייתי מו שיכתוב טיה מחלוקת ואיני הקדקתי
דכריס לעד והר"טכא כתובה בימין תשו הסכ'
לדברי הר"ן ע"ט :

הכא

במי אם אתה אומר חולנת וממייבת
וכו' קשה טאט אמי או' שלא
תחלין תשאר בענון ואין ראוי לעשות כן משום
גזיר' אבל במהיוס אם מתי או אמרינן שלא תחלו
תשאר בדונה שהיא מותרת לגמרי ואם דה"ק ה"ל
וכו' ובין דוה א"א א"כ לא גורמין הא אטו הא ולמה
אמרת אם אתה או' חולנת וכו' :

ולענין

הלכה פסקו הפוסקים כרב
והרמבם הביא ליטנא דרבי
יוחנן וכפי מה שפירש ה"ה זל שדעתו לפסוק ככ"ע
משום חומרא ואף על גב דלרבי יוחנן בני איכא
חומרא ונריבא גט מכלן נראה דאיכא חומרא לרב
טפי מרבי יוחנן בגון אס קדש' בטטר דלרבי יוחנן
גריך שיהיה השטר קיים לאחר ל' אבל לרב כיון
דמסקא ליה אי תנאה הוי או חורה נראה דאף
לא יהיה קיים תדיה ספק מקודש דאפשר דתנאה
הוי ומדברי הר"טכא זל בת"ז סימן תש"ז נרא' ע"ה
דן אחר שיש בין רב לר' יוחנן באופן שהוכחו דאי
פסקי כרב פסקי ככל החומרות אבל אי פסקי
כרבי יוחנן פסקין לקולא וזו הוא שהר"ף הביא
מזרח דרב ופסק בוותיה ולא הביא אוקמתא
דאכיי כדי להחמיר והראש כתב שר"ח פסק כרבי
יוחנן והרב מוהר"ן כעור א"ה תימה על הר"א זל
מה חילוק יש בין הר"ף ור"ח וכמה שכתבתי א"ט :
ודע שהרב הנזכר כתב בכסף משנה שהרמבם
פסק כרבי יוחנן וס"ל דשעמא דרבי יוחנן משום
דמסקא ליה וכו' וס' דמריץ כנמרא וכו' היינו

עצמות יוסף צו

דוקא לרב משרשיא דאמר הך טעמא לרבי יוחנן
דלדידן לא הוי הך טעמא ולכאור' יס לתאזה היכין
מני טעם אחר בדברי ר' יוחנן ועיין כמה שאכתו
בסוף סוגיא זו טעם מדברי רש"י זל בשמעת דרבי
יירא כי סליק להתם :

מתניתין

האומר לאשה הריאת וכו'
תוספות איכא בינייהו וכו'
והא ליתא דהא אפילו לרב יהודה כמו גריבא גט
מסקא וכו' נרא' דמפרק מי שאחזו אין הכרח כלל
ופתס הובאה קונויא זו כדמותה ונראה דרשייתס
הוא מדכריה זל שכתב כן התם כקוניא והכריחו
הדבר ע"ש ולפי דבריה נראה דגם בקדושי איכא
רב יהודה הכי הוי דהויא ספק מקודשת מהשני
ולכך עכיד כנמרא גריכותא בין קדושי לגרושי
וק"ל :

עור

כתבו ולעי לא מני לטנויי וכו' יש
לדק דהוה מני לטנויי הכי בקדושי
שטר דלא שייך אפילו נתאלכו וכו' דהתם איכא
פלוגתא בין רב הונא לרב יהודה דלרב הונא
מקודשת אפילו באכד השטר ולרב יהודה אינה
מקודשת ונראה דניחא ליה למי' בסקותא בין
אשטר בין אשמוי :

אמר

ד' יירא וכו' כי בלקי להתם וכו'
וקאמר משמע דר' יוח' הכל מודים
וכו' לא נחלקו וכו' פתסי כלומר לא מספקא להו
לרבנן אי תנאה אי חורה אלא כמחיים ולאחר
מותה וקשה דהא רבי יוחנן לא הוי טעמיה משום
דמסקא ליה אי תנאה אי חורה אלא משום גזיר'
דמהיום אם מתי וכו' ותתייבס ואין ככך כלום כ
בראסיק לעי' ואי הוה מספקא אי תנאה אי חורה
אינה יכולה להתייבס ואם שדעת רש"י דרב
משרשיא הוא דקאמר הדיא טעמא ולטיטתו ק
קמתרין תלמודא אכל דעת המקשה היתה דטעמ'
דרבי יוחנן משום דמסקא ליה אי תנאה אי חורה
ואפשר דלזה תנאה ול זה חורה ולכך גריבא גט
מכלן זכ"כ הרב מוהר"ן בפירושו על דברי
הרמבם ולטען זה דרש"י זל מקייע לנ' :

רף ס עטור ב

פיסקא
ע"מ שיש ליק ק' וכו' ויניחוס
שאל יש לווכו המוסכם מן
הסוגיא דהיבא דאין עדים כדבר הווקדושי ספק
ואם אמר ע"מ שיש לי כיד כ כתבו הפוסקים שאפי'
יאמר אותו כ' שאף לוכידו הוי ספק מקודשת אבל
אם אמר ע"מ שיאמר פ' כתב הטר שאם אמ אותו כ'
מקודשת ואם לאו אינה מקודשת והיא תספתא
מפורשת